

Landskap: Skåne
 Härad: Bjäres
 Socken: Ljungby
 Uppteckningsår: 1941.

Upptecknat av: Frs Amanda Kresser
 Adress: Vejby, Vejbyställ.
 Berättat av:
 Född år i.

Nattvardsmitt o -bröd som troll duns-
 medel.

s. 1

Ett sätt att få tycka för en person. s. 2.

Skrildning av ett fattigt hem på 1880-talet. s. 3.

Salt i mjöllo mot förtvallning. s. 4.

Husförlöv. s. 4.

Vätter. s. 5.

Varsel. s. 6.

Käststöld. s. 7.

Första gången det dracke kaff. s. 8.

Brev. Nr. 3946.

LUND'S UNIVERSIT
FOLKMINNESARKI

Brev.

Bidrag till folkminnesföden
insända av
Fruc Anna von Hesson
Växjö
Teckn. ställ.

J. Pers.

M. 2946.

LUND
FOLKMINNESTÄLT
FÖRENINGEN

Härmed bidrag till folkminnesfält
inområde av
fru Amanda Kresser
Teby
Tegnelsehållt.

Lit Konfirmationsmärke.

Min mor brukade berätta om mågot egendomliga som hildog sig vid hennes första matvarudragning. Ja se dass morgonen jagtades kvenen från Kasalts och Göts byar, & att hilsammans vandrader länga vägen upp till Grövie kyrk. Mor hämtade en gransklicka, vid namn Ingrid, skulle åtlen. Mår barnskanden kom in för att hämta Ingrid, var hon ej igångblädd utan bara grål. Hennes mor sagt bulten och os sig ut. Barnen började bliva otåliga. Hon fick skynda till och sekrin ur rummet hilsammans med modern, gick flera gånger, alltjämt gransklickande. Sitt sitt var hon dock färdig, och så bar det i väg. Ingrid sade ingenting, men hon smagrat hela vägen. Men de hurrat han till fö och kommit in i salvasian, observerade födelsen hos systrar upp syn. Hon började fråga ut henne om orsa. Vorjan ville hon ingenhet säga. Men till sist omtalande synfånande följande: Innan hon tog den servata möglidste mungen på sig ville modern ha öfgle av henne, att den kom fram till matvarudsbordelet och hon fick körsbär och med, hon där skulle med en mäsduk ta sig hörka se om munnen, men i skället så magot du vinet och det om din adlig så litet, i hänsynen och görunn del hem till modern. Denne skulle bruka den som trolddomsmedel. "Tacka Gud, mitt barn," saa prästen, "att han bevarad dig för att bega en svä synd.

På de handegillen som min mor deltog i,
höllades många historier. Här följer en sedan
en ung flicka hade fäktat lyckel för en bonde i gr
skogen, men han synes ej återgåta hennes häns.
Da fann hon sin häst. Hic tagligt tillfälle byrd hon
noin på ett äpple. Idetta hade hon gjort och litet
och skänt med en dropp av sitt eget blod. Det hjäl
Han blev genast här i hemme och alla var bra. Men
hur det var, så var han väl ej i tillfälle att gifta
sig genast utan hiden gick och kärleksvälsch be
abläga. En dag skulle han köra i skogen eftersom
Hummer en bra lit från hemmet lossnade den e.
vagnrycket. Han satte fast det. Då ramla det om
spjulet ur. Så fortsatte det jämt. Inger väg kom ih
Han satte sig ned växkanten och kunderade.
Det var förgjort, det förbod han nog. Tände möjlig
Hanna, fästmör, had någon del i det? Eftera svara
förfrestigheter hade han sagt densaste hiden, och
hitt sisk den här med spjullen. Han kom in ej ur det
"Det berit best att jag gifver mig med henne för att
fred" sade han godt för sig själv. Så skulle han förl
an i gång att få spjutten i gång. Behöse, nu' giv
det bkd. Så gavile han sig medt Hanna, men
magon lycka blev det ej. Sökt brodde, att han
får nägot olämpligt i sig, då han en kore hitt
därpå avled.

Ferkelighetsbeskrivning - han ett färtigt hem på 1880-ta-

Den som ej själv växt upp i färligdom kan aldrig säi-
sig in i hår det häntes förr ett barn att komma till sitt
klädd i gamla kläder, som kanske kithöft nägot av te-
katerna. Att se för, hur de andra barnen hade go-
ömörgaser med sig och självt varit hungrig, var sva-
men man ville hellre kritisera än tala om det för
famnaterna. Men haire möga inskrift i oss att ej hörs
vid det, som ej var värt attmed fanns nog många
kne minderåriga barn. I va' parkar om sommaren och se-
ri vora redan till spiss. Det gällde att härlig mor. Det
ärlt var hytan ombord 10 kr. i märradon. Major av d.
Femningar fick ju ga' åt till kläder, men det mestta fick
fingrar, när de kommo från skolan, skulle sig vid hyvelbänken arbeta. De
taggräck, och efter hand kunde de göra nya ochs. Den var goda avse-
eller kan. Men handade och sprang hiför bondmorerna. Jag harke öns-
kagit skolan för min jag fick här mig akt handarull. Jagun var fri
Ja vinkern hadde hyvelbänken sin plats därinne rumme spinnrocken var
bohus. Ett par, som fotogenlampa var Beckbygd så mat. Söderig hadde vi,
om man gäng knörade behövde mor vara nämna färliggården. Det är
magiskt ord. Hellre både svälta och frysa, än att mor skulle komma
och vi barn bli utackhördare. Men jag nu hör hur folk klägat på
ken jag tyvärr är förfogda då här endomskidet, då vi varo låst
och gladas om vi kunde få åta oss mäta av grost nägbröfle
i valfengslet, det var vana ömörgaser.

[Giss! Denne skildring har ej publiceras i någon tidning.] H. M.

På ett husförhör i början på 1900-talet

Då jag var i bioåldern, fick jag besöka en mor, och ga upp till en gård, för att hämta mjölk. Jag braskade i väg och därommen fick jag spann full med mjölkig mjölk. Glad blev jag men "min stora förspråkelse tog bondmorden en regn mynta salt och hästade till mjölkens." drog ut mjölk i sin hand, sade "O förlänt den goda mjölkens!" skrek jag. "Jag lämnar aldrig ingent till alla förtrollat mina hov."

Över ett 10tal år, näyolets allt husförhörer skedde hällets i byns småskola. Som jag alltid varit intresserad av lite av varje, gick jag där. Fornvaran var detta gammal gubbar och gammar och bland dem bo, moran som geht mig mjölk med salt i. Fra kom och förhörde oss i ädhetts villa Skärkes. Dikt kom man in på ömmek, salt. Frästern frågade vad sallet användes till. Hanen kom och visste ju vad salt dinger till. "Men salt kan användas till annat mer," sa han. Då med dock uppt ett gammalt minne för mig. Hörde de jag prästen. Hatt han används att hägga i om Sa hatt komma ej bli förtrollade." Just det svarer ville jag ha fram, sade prästen. Men den bli jag klickar av kvinnans hand ej kallas mild. Därför började prästen en förklaring, han synliggjorde ord med all slags viddbegreppse.

Sägner från Grevie socken.

Mellan Ölås och Tavatj byar ligger stora
stenhallar. Där bodde förron vältor eller
smalfolk, som de också kallas. Om dessa brukades
min morfars mor berätt för min mor. Deras fäder
gärd låg intill en sängk hall. Här hon var husmor d
på gården, hade de ofta besök av en liten vätekvinnan
som alltid var plädd i röd kuckla på huvudet och
handen höll hon ek spiss. Hennes del var oft lägna ut
i huset hämnade hon ^{den stenig östra fröskeln utsände att sadeskamm} sig. Morfars mor gick
hemme alltid hälsa sorkens ducka, sy det gärdde
så vid med smidelse i hatten, sannans kunde e
lätt få sitt med precebusen. Efter några dag
kom kvinnan åter. Hon skulle hämna duckan i
i stället för det hon hänt. Morfars mor tog emd
och lättrade sig urlig flick man var den till
kvinnan. Sedan kvinnan gick man bråttom att hålla duckan i
öppna köksplisen, ty seckens eldens ande fikt sig i det vanliga ären.
räckle att göra deltan man kvinnan humnit hem till sin hall, ty de
funde hon beides fördöds. Att så var fallet hade de nog fikt sig
mer än en gång. Snaka på drickat ville ingen, sedan'en gain
en drang drickat dåvar och klist illa brand i munnen.

Sag själv är bosatt på annan ort, men nu
jag nästan gång kommer till platsen där fäderne gick
jag och os bekäcker stenhallen, kuckor jag mig se
dem lilla vätekvinnan.

J. K.

Min morfars mor var änka och hade fyra söner av sönerna stannade hemma och brukade gärden, och två av dem varo till syss. Eftersom jagde den en sonen kommit hem tidigt på hösten. Den amandreas, hade undervänt att fåta jöt, var han oft vänta hem. Nu var julaffon inne. Allt var färdig och fint. Det visand på gavet och hacket emis väggarna klädda med julkronor. Hände bildar ut festligheter sångers och vackra flickor, visar i rörläkpan. Runt spisen uppe i kafet hängde linnedukar och invända skrärror i röd och blått samt lång fläckad prans. Skräckar kallades friter. Dordet var dukat och flockat hemslagts giss var framställd, redor och härdas. Morfars mor böjde sig ned. Matte andreas finna hem! De hörde förtöckna hästspjöls köra in på den slängda gärdan. Men hördes skyllsen skanna. Sönerna ringo bratt att hända lyckan. Andreas hette hästspjöls, härdke man. Modern fick händ gissens. Förligen kom hennes yngste son, härfelbarnet. Men det blev med ens de tycktes underligt. Sönerna komme sälligt och hyft åter in i slungen. Modern såg frägande på dem och de krade dem, att ingen varken hörs eller syns, då de kommit ut på gärdan. Det blev en sorgsen julaffon. En liten därför kom underväntelse från Pederiet att just julaffon hadde skukat gott under med hell besättningens, där ibland även andreas. "Ja" sade det, sade morfars mor.

Berättelse om en hästsköld i Greve på 1880-talet.

En skäckning till mig hade ett litet bankbruk. Här var änta och hade två dottrar. Den sköphe sätter den utan magor manlig hälp. Ja, de f. o. m. föjde och sådde själva vilket han vanligt kommoarbetade på den bilden. De hade två hästar i stallen, den ena av dem var vit, den näst hände det att den vita hästen ble skulden. Det blev stor sorg, ty det var dåliga tänkbar att få den igen. Misskänkar åt vis häll funnits nog. Ta kommo dottrarna överens och få framma den förvarande hästen för vagn och så hörde de ut att söka eftersom bortskäl häst. Ja vägen kring de grändingsmannen följa med och de hadde sin misskänkar rikt till ett ställe uppeå äsen. Under vägen där prästade på en man, och de sände honom om han sett till mit häst. "Herrvisk hede," svarade mannen. Da var det här vidare. Här därför kommode till en inkognitinne i spogen. Där sätter hästar på bete och därför en vit häst. Denne helslöte glada gnäggningsar och kusande med flera fram till dem. Här de sättnades den. Härseende mellan hästarna var förrande och så var flickorna återfunnos i vita häst. "Jäken är bade härdingmannen. Hästarna var hästen alla ska och flicken var just den man som de mött på väg

Lor kaffekipper i Glöv. (Grevie socken.)

Vi mor druknade berötha om hur det gick till när hon första gången drack kaffe. Det var i början 1850-talet. Hörja skulle kör till förekom före handla. Här han kom hem, hade han ett kaffe kaffebönor med sig. Att de skulle i sifseteller soma föi den hiden, sade "brönnas", hade han fått te skivning bra. Morros brändde en del bönor t sleekvämed. Sedan lade hon dem i en gryta och sätten föi och körte bryra föi dem.

Servall rikar och hornskedlar dekades fram, nu skulle kaffet drickas. Morros öste upprystat i ett kyrkt. Hon fräslle ställdes i jafet närliggan, osé upp det hä Falrikar. Tarken dockes ellers gräddle användes, ty det ingick ej i bestyrkningen. Det var fest kring bordet, alla sörvlade i sig kaffer. "Ja, sade morros, "vad lycklig mi är att bakhre än brännvinbrod?" Det upplåt den mä flickan Anna, sin mun och sädde: "O far, barn ös uppr' mena, föi det är godt."

A. J.